

Se maia-issand, kellest seäl üllemal
 olli kuulda, läks üksford omma sullas-
 tega tee-reisi peäle. Jäse istus kameli
 seljas; sullased piddid kõrval jalla jook-
 ma, ja ollid weel mitme asjadega, mis
 piddid seljal kandma, rängaste koorma-
 tud. Kui said monned pennikoormad
 sure hädä ja waewaga süggawast liwast
 ja tullise pallawa al läbbi aianud, juhtu-
 sid ühhe jõe kohha peäle, kus innimes-
 sed ja kameli lojus omma kibbedat janno
 kustutasid. Siis astus üks neist e-
 duinist maia-issanda jure, ja pallus tedda
 ärdaste, et muišt sest koormast, mis piddi
 kandma, woiks wähhendatud sada, sest
 et ei milgi wisil ei jaksand sedda täit
 jaggo eddespiddi kanda. — „Siis sul
 on wiisiste üks wanna narts isaks ol-
 nud, kelle nõrkastus sinno peäle on pör-

ritud sanud,“ ütles maia-issand omma
 tullise wihha sees sullase wasto. — „Ei
 koggoniste mitte,“ kostis teine, kes om-
 ma lihhasse wannematte au ei tahtnud
 lasta teotada; „waid minno issa on
 rammus ja tuggew mees kui hārg“ —
 Hea kü!, ütles teine jälle pilkamisese wi-
 sil: kui issa on hārg, siis emma on
 lehm. — Algga se sonna „lehm“ on
 Arabia maal se keige alwem ja kibbedam
 soimo nimmi, mis ühhe ausa naestrah-
 wale ial woib anda. Noor mees sai
 täis wihha, ja ütles: „Minno emma on
 au-wäart naestrahwas; ta ei olle mitte
 lehma.“ — „Ütle warsti,“ küssendas
 teine, „et sinno emma lehm on; kui
 mitte, siis lasen sinnule suurt wigga
 tenha. Eks emma ei olle lehm?“ —
 Ei olle mitte, ütles noor mees jälle. —